

RUNOGALLERIA

Omat runot 2026

Verkossa julkaistavat runot

(Osa saapuneista runoista oli printattuna 21.8. puistossa ja osa lausuttiin Runohetkessä samana päivänä.)

Kiitos kaikille osallistujille!

Syksyinen tuuli

Syksyinen tuuli tänne tuli
Lintu pesässään jälleen muni
Lehti puusta maahan putos
Lähtisinkö kenties ulos
Syksyinen tuuli viilentää
Iltainen kuu alkaa kimmeltää
Luonto nukkumaan jälleen käypi
Jospa vielä ulkoilemaan jäisi

N.U.

Kala

Järvessä ui ujo kala

Kala, kala, kala

Missä ovat kalat?

Kuka sulki hanat?

Tuolla on kaloja

Sekä kyllin matoja

Missä ovat kalat?

Kala, kala, kala

N.U.

Vauhdin hurmaa

Päivät kiittää

aika juoksee

vauhdin hurma

ikuinen

Toivo kulkee

askelissa

millainen on

huominen

Vauhti kiihtyy

sydän hakkaa

päivät päiviin

liittyvät

Aikaa ei voi

pysäyttää

ja vuodet vinhaan

vierivät

Tuula Tammela

Virkkaan lauseita. Virkkuukoukkuni on kynä. Teen sanoista silmukoita. Koska en virkkaa puhetta kovin vuolaasti, virkkaan kirjoittamalla. Löhöily on henkinen maaperä ideakuplinalleni luovuuden lähteellä

Aimo Ahola

Iloa tuottaa

Olen koko ikäni tuntenut, että mieli on kotini.
Huumorintaju valaisee sitä ilolla. Elämää helpottaa,
kun osaa nauraa itselleen. Onnistuminen on ilon
lähde.

Ei koko ajan jaksata iloita. Sitä täytyy ainakin välillä
himmentää. Kun iloitsee harvemmin, sen tunnearvo
kohoaa. Pienet onnen muruset, sanaleikit, hulluttelut,
hassuttelut, onnistumiset nostavat iloa aina vähän
ylöspäin. Sisäinen kutina on sellaista hyvänolon
tunnetta, jota ei tarvitse rapsuttaa. Se hyväilee,
hipelöi, syleilee – pitää mieltä hyvänä.

Aimo Ahola

Pyhiinvaellus

Taivasta vasten vanha linna
 kirkon ovi uurteinen harmaa.
 Kiviportaot, hitaita nousta.

Hetken lepo ja hymy, kun muistan:
 käsi kädessä yhdessä juostiin
 samat askelmat silloin kerran.

Varoen ovea kulkevat sormet
 etsivät silmät, löytävät aarteiden:
 kaiverrus, kirjaimet sydän ja muistan.

Miten siniset olivat silmäsi silloin
 täynnä naurua elämää iloa, voimaa.
 Kun käteesi tarttui ei pelännyt mitään.

Aurinko herää sytyttää liekkiin
 pihlajan lehdet marjat ja latvat.
 Vaahteran heltat se avaa ja kultaa.

Ja aikojen takaa taas palaa se tuuli
 se nauraa, tuivertaa hiukset
 sekoittaa pään, elämän, mielen.

Se sama kuin silloin sekoitti kaiken
 niin ilon kuin surun, sadun ja toden
 niin unen ja valveen kuin oikean väärän.

Ja vuosien takaa sinun lämpösi palaa.
 Yksin ilo, ei ikävä, ero, ei tuska.
 Vain haikeus, kaipaus, ihmetys tovin:

Miksi sinua piti niin itkeä kovin?

IHANA KESÄ

Lämmin, leuto tuuli
lännestä ja etelästä.

Aurinko, kirkkaana ja kuumana
tai välillä pilven takaa kurkkien.
Rantahiekka varpaiden välissä
ja vesi järvestä samettista, hellivät.

Lintujen kuoro, moniääninen
voiko parempaa musiikkia ollakaan?

Kukkien kauneus, tuoksut
ja mehiläiset, perhoset.

Aina yhtä yllättävää, joka kesä
on tämä pihan vihreys ja kauneus.

Tämä ihana kesä!

Hanni

Sinä olet kevät

Rakastan kevättä.

Joka vuosi kevät saapuu
kukat kukkivat, nuput aukeavat,
vuodet vierivät ja kevät silti saapuu.

Kevät vaihtuu kesäksi,
mutta tulee aina vuoden päästä takaisin.
Aurinko säihkyi pilviverhon takaa,
mutta en susta kuule sanaakaan.

Kevät tuo valoa ja lämpöä,
lumet sulaa ja routa katoaa,
mutta sä et anna mun luoltasi lähteä.

Jään sua kaipaamaan,
kuin kevättä, lumen peittäessä maan.
Linnut lähtevät etelään
ja mä jään sua toisista etsimään.
Talvi tuo lumen tullessaan
ja vie sun naurun mukanaan,
en susta muista ensimmäistä katsettakaan.

Vuoden päästä kevät saapuu taas,
lumet sulaa ja sun naurusi mun korvissa raikaa.
Sydäntäni taas painaa,
en susta näytä yli pääsevän lainkaan.
Kevät tuo tullessaan valoa,
mutta en suhun halua taas vajota.

Rakastan kevättä, vihaan kevättä
kaipaen sua, inhoan sua.
Ikävöin ja murehdin,
kunnes muistan ettet musta ajattele näin.
Kevät olisi kauneinta aikaa,
jos se ei toisi sinua aina mukanaan.

Kevään pitäisi olla uuden alku,
mutta en pääse sua karkuun.
Joten pyydän, jää talveen ja
lupaa mulle, ettet enää laita mun valoa
sun talteen.

Alakoulusta yläkouluun

Kävelet koulun käytävillä, kavereitasi ympärillä
Jokaisella on ystävänsä lähellä
mutta kun katsot viereesi on paikka tyhjänä

Niin se on aina mennyt ja tulee olemaan
uskottelet itsellesi.

mutta kun puhelimesi avaat ja näet ilmoituksen
hymy nousee kasvoillesi.

Se on ystävältäsi, Kokkolasta asti.

Ystäväsi toisesta kaupungista viestiä laittaa.

“Löysin luokaltani uuden ystävän! eihän se haittaa?”

“Miksi se haittaisi? onneksi kaverin luokaltasi tunnistit!”

Viestin hänelle laitoit ja syvään sitten hengitit

Puhelimen taskuun takaisin laitat

ja selkäsi seinää vasten takaisin painat.

Eiköhän tämä kouluvuosi jotakin sinulle tai’a

Kalapoika kalapoika
Vaimosi on kuin noita
Pyöreä kuin kuula
Petollinen kuin puuma
Kannattaa sinun jättää hänet
Ennen kun on kahleissa kädet
Verrataan häntä usein haihin
Jos hänet vain saisin